

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce **J. M.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Karlem, advokátem v Plzni, Nerudova 25, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, se sídlem v Plzni, náměstí Republiky 1, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) M. M., 2) F. M., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2007, č. j. 57 Ca 178/2006 – 235,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení M. M. a F. M. **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 18. 11. 2002 č. j. stav/3020/02. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo

zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 4, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 7. 2002, č. j. 350/2002-ÚMO4/Výst-HOL.

Ve správním řízení bylo pravomocně vydáno dodatečné stavební povolení stavebníkům - osobám zúčastněným na řízení na stavbu – stavební úpravy, demolice a přístavba rodinného domu čp. 255, D. 11, na pozemcích č. par. 461, 462/1, 462/2 v katastrálním území Lobzy.

V žalobě stěžovatel uvedl, že je sousedem stavebníků a namítal, že dodatečným povolením stavby došlo k zásahu do jeho práv a navrhl, aby soud vydal rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného zruší.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu krajský soud nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 7. 12. 2005 č. j. 30 Ca 7/2003 – 88, a to tak, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o nákladech řízení žalobce i osob na řízení zúčastněných.

Krajský soud v tomto prvním řízení ve věci č. j. 30 Ca 7/2003 dospěl k závěru, že vydáním správního rozhodnutí došlo k porušení ust. § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v rozsahu porušení povinností posoudit vliv stavby podle ust. § 22 odst. 1 písm. e), f) a g) vyhlášky č. 137/1998 Sb., konkrétně v tom, že nebyl posouzen vliv stavby na znečištění vzduchu a půdy, vliv stavby na okolí z hlediska dostatečnosti zneškodňování odpadních vod, kouře, tuhých nebo kapalných odpadů, stejně jako vliv stavby na výskyt vlhkosti ve stavebních konstrukcích nebo na povrchu stavebních konstrukcí uvnitř staveb.

Podle názoru krajského soudu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť z napadeného rozhodnutí nelze zjistit zda a případně jakým způsobem se projevuje přerušení stávající kanalizační přípojky na znečištění půdy a na výskytu vlhkosti na povrchu a ve stavebních konstrukcích stavby stavebníka a místní šetření, při kterém byl stavebním úřadem ověřován způsob odvodu odpadních vod z pozemku stěžovatele, trpělo závažnou procesní vadou, když stavební úřad akceptoval skutečnost, že stavebník odmítl umožnit stěžovateli i dalším účastníkům řízení vstup na svůj pozemek a tedy se souhlasem stavebního úřadu bylo účastníkům řízení odepřeno právo účastnit se u místního šetření. K výsledku takto provedeného místního šetření nelze dle krajského soudu pro vážnou procesní vadu přihlížet a z žádného jiného řádně procesně provedeného důkazního prostředku nebylo zjištěno, zda a jakým způsobem odpad z pozemku stěžovatele kanalizací protéká.

Proti rozsudku krajského soudu č. j. 30 Ca 7/2003 – 88 ze dne 7. 12. 2005, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, podal žalovaný kasační stížnost (dále jen „kasační stížnost č. 1“), ve které uvedl, že krajský soud vycházel z předpokladu, že při výstavbě došlo k přerušení stávající kanalizační přípojky. Správní orgány však neměly žádné podklady o tom, že by na pozemku stavebníka vázlo břemeno či jiný právní vztah, který by umožňoval na jeho pozemek či přes něho odvádět jakékoliv vody, naopak je známo, že v oblasti výstavby je dostatečná kanalizační síť. Správní orgány tak vycházely z toho, že každý vlastník nemovitosti si likviduje dešťové vody na svém pozemku a neodvádí je na

pozemek cizí. Stavebník při výstavbě objevil jakýsi pramen znečištěných vod, který vyvěral pod jeho stavbou, proto učinil opatření, které mělo ochránit stavbu a provedl napojení této vody do vlastní kanalizace. Toto opatření chrání nejen stavbu stavebníka, ale i sousední stavby. Toto opatření i projektová dokumentace pak dle žalovaného splňuje základní požadavky na technické řešení stavby. Žalovaný nespatřuje nezákonnost v tom, že při místním šetření nebyl na místě samém přítomen stěžovatel, neboť následně mu bylo umožněno, aby se seznámil se zjištěními a závěry, které z tohoto místního šetření vyplynuly.

Žalovaný v kasační stížnosti č. 1 dále uvedl, že správní orgány posuzovaly stavbu a její vliv na okolí. Jak projekt, tak provedení stavby, odpovídaly příslušným požadavkům. Důvody stavebních závad na objektu stěžovatele prokázány nebyly, stejně jako podezření, že vlhkost či jiné závady stavby stěžovatele jsou v souvislosti s předmětnou stavbou. Projektová dokumentace splňovala potřebné náležitosti, proto správní orgány považovaly za prokázané, že lze stavbu dodatečně povolit. Stavba musí vyhovovat obecným technickým požadavkům na výstavbu (tedy i ust. § 22 vyhlášky č. 137/1998 Sb.), a stavba z těchto hledisek posouzena byla. Předmětem řízení je posouzení stavby, o níž je rozhodováno, nikoliv sousední nemovitosti.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 rozsudkem ze dne 28. 11. 2006 č. j. 5 As 23/2006 – 172 zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 7. 12. 2005 č. j. 30 Ca 7/2003 - 88 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Důvodným soud považoval zejména názor žalovaného, že krajský soud pochybil, když při rozhodování vyšel z toho, že stavebníkem přerušená „vnitrobloková“ kanalizace byla v době provádění stavby stavebníkovi známa.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že z obsahu spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že „vnitrobloková“ kanalizace je jakousi neevidovanou stokou, o níž probíhá samostatné správní řízení.

Přípojka, kterou stavebník svou činností poškodil či přerušil, vůbec nebyla vedena jako právem povolená kanalizace a odvodnění dešťových vod z příslušných pozemků, proto nelze klást žalovanému k tíži, že k takové přípojce nepřihlížel v rámci ověřování dokumentace pro stavební řízení /ust. § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona/.

Dále se v řízení o kasační stížnosti č. 1 Nejvyšší správní soud neztotožnil ani se závěrem krajského soudu, že k výsledku místního ohledání nelze pro procesní vadu přihlížet, a že z žádného důkazního prostředku nebylo zjištěno, zda a jakým způsobem odpad z pozemku stěžovatele kanalizací protéká.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu místní ohledání nemohlo sloužit ke zjištění skutečností, které jsou významné pro posuzování podle ust. § 62 odst. 1 stavebního zákona, neboť zde byly zjišťovány skutečnosti, které nesouvisely s projektovou dokumentací, ale vyskytly se v průběhu stavby a při místním ohledání tak bylo zjištěno něco, co svou povahou do posouzení vydání stavebního povolení nenáleží. Proto pokud došlo k porušení procesních práv účastníka řízení, na samotné správní rozhodnutí a jeho zákonnost to nemůže mít žádný vliv.

Krajský soud po zrušení rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č. j. 30 Ca 7/2003 – 88 a vrácení věci Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení, žalobu proti rozhodnutí správního orgánu znovu projednal a dne 4. 4. 2007 rozhodl rozsudkem č. j. 57 Ca 178/2006 - 235, kterým žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl, neboť žaloba z pohledu žalobních bodů nebyla důvodná (k porušení označených ustanovení dle krajského soudu vůbec nedošlo, a pokud některá procesní práva porušena byla, na samotné správní rozhodnutí a jeho zákonnost tento fakt nemohl mít žádný vliv).

Stěžovatel podal kasační stížnost proti výroku I. a II. rozsudku ze dne 4. 4. 2007 č. j. 57 Ca 178/2006 - 235. Výrokem I. napadeného rozsudku byla žaloba zamítnuta a výrokem II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Závazný právní názor Nejvyššího správního soudu dle stěžovatele výslovně krajskému soudu uložil, jaké dokazování má v dalším řízení provést a teprve podle jeho výsledku učinit odpovídající závěr.

To však dle stěžovatele krajský soud neučinil a odůvodnil to tak, že uvedené Nejvyšší správní soud sice uložil provést, ale že k těmto oběma okruhům námitek zaujal zcela jednoznačné a kategorické právní závěry na základě obsáhlého spisového materiálu, jehož součástí byly „ve značné míře“ též listiny následně stěžovatelem k doplnění dokazování navrhované a předkládané.

Dle stěžovatele se u části odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze strany 7 - 9 nemůže jednat o právní závěry z důvodu nedostatku důkazů o existenci skutečností, které by takovéto závěry mohly odůvodnit. Součástí spisového materiálu nebyly listiny stěžovatelem následně navrhované a předkládané k doplnění dokazování, ale byly v něm výkresy navrhované stavby, na kterých je předmětná vnitrobloková kanalizace zachycena. Stěžovatel z této skutečnosti dovozuje, že jak stavebníkovi, tak i stavebnímu úřadu byla její existence známa ještě před vydáním stavebního povolení a před započítím stavebních prací. V dosavadním průběhu správního a soudního řízení nebyl zjišťován právní stav této stavby, a proto stěžovatel považuje za nezbytné objasnit to, zda se jedná o právem povolenou stavbu, kterou je stavebník povinen respektovat, aby dostal své zákonné povinnosti ničím neohrozit sousední pozemky a stavby na nich, či nikoliv.

V předmětné kasační stížnosti stěžovatel dále uvádí, že při posuzování přesahu stavby na stěžovatelův pozemek se krajský soud opírá o geometrický plán nedokončené stavby, tj. o plán vypracovaný ještě v době před provedením parapetu a zateplení. Není novou námitkou, že přesah způsobuje konkrétně parapet a zateplení, neboť námitku přesahu stěžovatel uplatnil ještě ve správním řízení, nyní ji jen upřesnil.

Při posuzování, zda dodatečně povolovaná stavba odpovídá podmínkám z hlediska požární bezpečnosti měl krajský soud dle stěžovatele vycházet z aktuálního stanoviska požárního rady a nikoliv ze stanoviska, které bylo vydáno dříve k jiné situaci.

Další námitka spočívá v tom, že krajský soud, při posuzování možné podjatosti a porušení procesních práv, stěžovatelova tvrzení o nesprávnosti a absenci úkonů správního orgánu nevyvrací.

V tvrzení krajského soudu o nedůvodnosti námitky při posouzení rozhodnutí o výjimce z § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. bez účasti stěžovatele, z důvodu, že se jedná o řízení, které předcházelo původnímu řízení, nikoliv řízení druhému, stěžovatel spatřuje rozpor se zákonem, z důvodu, že toto řízení proběhlo bez účasti stěžovatele.

Stěžovatel je přesvědčen, že kasační stížnost je důvodná nejen dle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale rovněž pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Důvody pro zamítnutí téměř všech žalobních bodů vycházejí ze stejných skutkových zjištění jako v rozsudku č. j. 30 Ca 7/2003 - 88 ze dne 7. 12. 2005, avšak na rozdíl od onoho zcela opačného rozhodnutí tentokrát podle názoru stěžovatele nemají oporu ani v zákoně ani v provedených důkazech.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti stěžovatele konstatoval, že veškerá svá vyjádření a stanoviska uvedl již v předchozích soudních řízeních.

Osoby zúčastněné na řízení k projednávání kasační stížnosti uvádějí, že „existence vnitroblokové kanalizační přípojky“ byla ukončena v první polovině 30. let minulého století a od této doby nesmí být z rozhodnutí Městské rady města Plzně používána. Z uvedeného důvodu není správce ani majitele této zrušené kanalizační přípojky. Pro správce kanalizační sítě příslušného městského obvodu je více jak 74 let předmětná vnitrobloková kanalizační přípojka považována za zrušenou, neexistující.

Ohledně geometrického zaměření stavby osoby zúčastněné na řízení uvádějí, že se jedná o geometrické zaměření základů jejich přístavby a další geometrické zaměření celé stavby (na základě kterého byl proveden vklad do katastru nemovitostí). Stěžovatel tak napadá práci geodeta, respektive naměřené hodnoty laserových přístrojů.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatnil výslovně důvod podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle stěžovatele se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí krajského soudu trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), důvodnost podané kasační stížnosti posoudil takto.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí

je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Právě tento důvod stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, když uvádí, že krajský soud se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, který výslovně uložil, jaké dokazování má krajský soud v dalším řízení provést a teprve podle jeho výsledků učinit odpovídající závěr.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 11. 2006 č. j. 5 As 23/2006 – 172 uvedl sice, že „V dalším řízení krajský soud znovu posoudí, jakou povahu měla stoka, kterou stavebník při provádění stavby odkryl na svém pozemku, zda se jednalo o stavbu povolenou či nikoliv, a zejména jaký význam má zjištění takové skutečnosti pro samotné dodatečné stavební povolení z hlediska ust. § 62 odst. 1 stavebního zákona. Znovu musí zcela konkrétně posoudit, jaké skutečnosti významné pro rozhodnutí samotné vyplynuly z místního ohledání, a zda tedy porušení procesních práv žalobce mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Konečně pak krajský soud musí lépe odůvodnit svůj závěr, že v případě přerušení stoky činností stavebníka se skutečně jednalo o kanalizační přípojku, o níž musel vědět stavební úřad, a z čeho takové zjištění konkrétně plyne.“

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k této otázce uvádí: „Soud předesílá, že se žalobce mylí, pokud z rozsudku NSS dovodil, že zdejšímu soudu uložil (resp. umožnil mu) v dalším řízení na základě doplněného dokazování znovu posoudit povahu stoky stavebníkem odkryté při provádění stavby (šlo o stavbu povolenou či nikoliv) a význam zjištění takové skutečnosti pro dodatečné stavební povolení z hlediska § 62 odst. 1 StavZ. NSS sice v závěru svého rozsudku (předposlední odstavec na str. 9) ukládá krajskému soudu v dalším řízení znovu posoudit,... jakou povahu měla stoka,... zda se jednalo o stavbu povolenou či nikoliv, a zejména jaký význam má zjištění takové skutečnosti pro samotné dodatečné stavební povolení...“ a „Znovu... zcela konkrétně posoudit, jaké skutečnosti významné pro rozhodnutí samotné vyplynuly z místního ohledání,...“ naproti tomu však sám k oběma okruhům námitek zaujal na základě obsáhlého spisového materiálu, jehož součástí byly ve značné míře též listiny následně žalobcem k doplnění dokazování navrhané a předkládané, zcela jednoznačné a kategorické právní závěry (str. 7 – 9 rozsudku NSS), jak rovněž zdůraznil žalovaný v konečném návrhu. Právními názory zaujatými NSS ve zrušovacím rozsudku je zdejší soud bezezbytku vázán. Provést „nové“ posouzení obou sporných okruhů otázek za nezměněného skutkového stavu věci, které by odporovalo vysloveným právním názorům, by mělo za následek porušení ust. § 110 odst. 3 „s. ř. s.“

Na tomto místě je nutné uvést, že pro krajský soud je závazný ten právní názor Nejvyššího správního soudu v němž je spatřována důvodnost kasační stížnosti a pro nějž je rozhodnutí soudu zrušeno.

V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 důvodným shledal zejména názor žalovaného, že krajský soud pochybil, když při rozhodování vyšel z toho, že stavebníkem přerušená „vnitrobloková“ kanalizace byla v době provádění stavby stavebníkovi známa, dále, že místní ohledání nemohlo sloužit ke zjištění skutečností, které jsou významné pro posuzování podle ust. § 62 odst. 1 stavebního zákona, neboť zde byly zjišťovány skutečnosti, které nesouvisely s projektovou

dokumentací, ale vyskytly se v průběhu stavby a dále, že odůvodnění prvotního rozhodnutí krajského soudu v otázce povědomosti o existenci kanalizační přípojky je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Výše uvedeným právním názorem se krajský soud ve svém rozhodnutí č. j. 57 Ca 178/2006 – 235 ze dne 4. 4. 2007 řídil a Nejvyšší správní soud tak neshledal tuto stížnostní námitku důvodnou.

Současně je třeba konstatovat, že stížnostní námitky směřující proti závaznému právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 As 23/2006 – 173 ze dne 28. 11. 2006 jsou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustné.

Další důvod kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle stěžovatele totiž důvody pro zamítnutí téměř všech žalobních bodů vycházejí ze stejných skutkových zjištění, jako v rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č. j. 30 Ca 7/2003 - 88, avšak na rozdíl od onoho zcela opačného rozhodnutí tentokrát nemají oporu ani v zákoně ani v provedených důkazech.

Nepřezkoumatelnost způsobená nedostatkem důvodů rozhodnutí spočívá v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Rozhodnutí krajského soudu se však opírá o důvody, které opodstatňují dospět k výroku o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného, neboť dle závěru krajského soudu žaloba z pohledu žalobních bodů, nebyla důvodná (buď k porušení označených ustanovení vůbec nedošlo, a pokud některá procesní práva porušena byla, na samotné správní rozhodnutí a jeho zákonnost tento fakt nemohl mít žádný vliv).

Dle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel ve výše uvedeném tvrzení sice výslovně uplatňuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle obsahu námítky jde však zřejmě o tvrzení nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel však své tvrzení formuloval pouze v obecné rovině a nelze z něho zjistit, které důvody pro zamítnutí žalobních bodů nemají oporu v zákoně ani v provedených důkazech. Není pak povinností ani právem soudu v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu vyhledávat samostatně případná pochybení krajského soudu na základě obecně formulovaných kasačních námitek.

K námitce stěžovatele, že přesah stavby na stěžovatelův pozemek není novou námitkou, ale upřesněním námítky uplatněné již ve správním řízení, Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil následující:

Žalovaný ve svém rozhodnutí námitku ohledně přesahu stavby zamítl, protože stěžovatel nepředložil žádné důkazy na podporu svého tvrzení, kdežto stavebník do spisu přiložil ověřený geometrický plán.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl : „Soud se s názorem žalobce, že stavba spočívá na jeho pozemku, neztotožňuje. V daném případě se jedná o stavební povolení, byť dodatečné. Geometrickým plánem je ověřeno, že stavba ve fázi rozestavěnosti nespočívá na pozemku žalobce a podle schválené projektové dokumentace ani v budoucnu po dokončení, na pozemku žalobce spočívat nemůže.....“

Námítka nedostatečnosti výroku a) rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání se s přesahem zateplení, parapetů a střechy je nová. Tato námitka byla takto přesně uplatněna až v žalobě. Žalobce nikdy v průběhu správního řízení takto výslovně a konkrétně námitku přesahu nevzněl, vždy namítal obecně, že stavba zasahuje cca 20 cm na jeho pozemek. Na takto formulovanou námitku pak žalovaný adekvátně reagoval tím, že provedl důkaz geometrickým zaměřením stavby.“

Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud se námitkou přesahu stavby zabýval a dospěl k závěru, že žalobní bod není důvodný. K „upřesnění námitky uplatněné již ve správním řízení“ stěžovatelem, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

Nejvyšší správní soud zde žádné pochybení krajského soudu neshledal, neboť krajský soud se námitkou přesahu stavby zabýval, dospěl k závěru, že žalobní bod není důvodný a nenechal-li stěžovatel rozhodnout o „upřesněné námitce“ věcné povahy proti uvedené stavbě orgány veřejné správy, neměl krajský soud ani možnost posoudit zákonnost rozhodování o ní“.

Další stížnostní námitku stěžovatele spočívající v tom, že při posuzování zda dodatečně povolovaná stavba odpovídá podmínkám z hlediska požární bezpečnosti měl krajský soud vycházet z aktuálního stanoviska požárního rady a nikoliv ze stanoviska vydaného dříve k jiné situaci, Nejvyšší správní soud podle obsahu posoudil jako tvrzenou vadu řízení před krajským soudem.

K této otázce ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v žalobě stěžovatel uplatnil námitku, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno přes nesouhlasné stanovisko požárního rady, který v provedení stavby spatřuje požární bezpečnostní riziko. Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku uvedl, že tato námitka je nedůvodná proto, že na stanovisko požárního rady vydané v předchozím stavebním řízení bylo v rozhodnutí stavebního úřadu v podmínce č. 16 a 17 výslovně odkázáno a bylo uloženo splnění podmínek v něm uvedených.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 9. 2005 uvedl, že nesouhlasné (z důvodu požadavku na doplnění informací) stanovisko požárního rady bylo vydáno v řízení o povolení stavby a požadavky z něj vyplývající byly řešeny v následné dokumentaci (listopad 1999 – technická zpráva, říjen 2000 projekt), pro řízení o odstranění stavby již rozhodující orgány považují požadavky za splněné.

Z protokolu o ústním jednání ve věci č. j. 57 Ca 178/2006 ze dne 4. 4. 2007 vyplývá, že stěžovatel navrhl provést důkaz místním ohledáním na pozemku parc. č. 463/4 v k. ú. Lobzy, dokumentací k přístavbě koupelny domu R. 35, dokumentací k přepojení domu R. 37 a výslechem M. M., J. H. a A. P.

Opatření nové zprávy požárního rady stěžovatel navrhl dne 7. 12. 2005 při ústním jednání v prvním řízení o žalobě ve věci č. j. 30 Ca 7/2003, kdy v protokolu o ústním jednání před krajským soudem je zaznamenáno, že stěžovatel upřesnil, že ponechává na úvaze soudu, zda tento důkaz provede sám.

Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává z hlediska žalobních námitek zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu či vady řízení v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

Pro rozhodnutí soudu je ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. relevantní stav, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu, neboť nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že krajský soud měl vycházet z aktuálního stanoviska požárního rady a nikoliv ze stanoviska vydaného k jiné situaci.

Vadu řízení před krajským soudem stěžovatel podle obsahu svého tvrzení zřejmě spatřuje i v tom, že při posuzování možné podjatosti a porušení procesních práv krajský soud tvrzení o nesprávnosti a absenci úkonů správního orgánu nevyvrací.

Z přezkoumávaného rozsudku krajského soudu je patrné, že námitky podjatosti i námitky porušení rovnosti účastníků řízení považuje soud za nedůvodné a své závěry krajský soud opřel o následující argumentaci: *„V daném případě je skutečností, že se v rozhodnutí žalovaného objevuje nevhodná formulace, kde jednání žalobce, kterým v souladu se zákonem namítal zásah do svých práv v rámci správního řízení, je nevhodně označeno za „obhajování domněle porušených práv“. Sama tato skutečnost však není dostatečným důvodem k tomu, aby bylo možné dospět k závěru, že daný zaměstnanec správního orgánu je podjatý, když uvedená nevhodná formulace nedosahuje intenzity, pro níž by bylo možné závěr o podjatosti přijmout, a jiný důvod uveden nebyl....*

Stejně tak uvedená nevhodná formulace v odůvodnění napadeného rozhodnutí sama o sobě nezakládá porušení rovnosti účastníků řízení zakotvené v § 4 odst. 2 SŘ, neboť i v tomto případě intenzita této samotné nevhodné formulace nepostačuje k přijetí závěru o tom, že správní orgán nejednal s žalobcem v rovném postavení jako se stavebníkem.

Skutečnost, že by stavebník i v době podání odvolání pokračoval ve stavbě nad rámec povolených zabezpečovacích prací a prací, které prováděl na základě samostatného ohlášení, však ze správního spisu nevyplývá a jiné důkazy o tomto tvrzení soud k dispozici nemá. Námitka podjatosti ani námitka porušení § 4 odst. 2 SŘ v tomto směru proto není důvodná.

V případě námitky porušení § 4 odst. 2 SŘ je pak třeba připomenout, že i v případě důvodnosti této konkrétní námitky by zde nebyl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“

Krajský soud se tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkou podjatosti i porušení rovnosti účastníků řízení a tvrzení stěžovatele o nevyvrácení tvrzení o nesprávnosti a absenci úkonů správního orgánu krajským soudem při posuzování možné podjatosti a porušení procesních práv Nejvyšší správní soud shledal nedůvodným.

Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje také v tom, že krajský soud při posouzení rozhodnutí o výjimce z § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. bez účasti stěžovatele konstatuje nedůvodnost, neboť se jedná o řízení, které předcházelo původnímu řízení, což je dle stěžovatele v rozporu se zákonem, protože toto řízení proběhlo bez účasti stěžovatele.

K stížnostní námitce Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že v žalobě stěžovatel namítal, že mu nebylo vůbec oznámeno zahájení řízení o povolení výjimky z § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a nebylo s ním vůbec jednáno a proto neměl možnost uplatnit v řízení své námitky a hájit svá práva.

Krajský soud k žalobní námitce uvedl : *„Tyto námitky nemohou být důvodné, neboť uvedené řízení o povolení výjimky probíhalo v rámci původního řízení o vydání stavebního povolení stavebníkovi. Stavební povolení bylo však následně k odvolání žalobce (nyní stěžovatele – pozn. NSS) zrušeno a v tomto řízení je přezkoumáváno rozhodnutí a jemu předcházející řízení o vydání dodatečného stavebního povolení. Námitky tedy nemohou být důvodné, neboť se týkají skutečností, které nebyly součástí řízení o dodatečném povolení stavby, které je na základě žaloby soudem v této věci přezkoumáváno.“*

Stěžovatel své tvrzení formuloval opět pouze v obecné rovině bez vztahu k argumentaci krajského soudu a nelze z něj zjistit z jakého důvodu argumentaci krajského soudu napadá.

Jak již Nejvyšší správní soud jednou v posuzované věci konstatoval, v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu není povinností ani právem soudu vyhledávat samostatně případné pochybení krajského soudu na základě zcela obecně formulované námitky.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzované věci neshledal pochybení krajského soudu spočívající v tom, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neshledal ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a neshledal ani jinou vadu řízení před soudem.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, resp. je

neúčtoval, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoby zúčastněné na řízení M. M. a F. M. nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba na řízení zúčastněná má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. V řízení o kasační stížnosti soud zúčastněným osobám žádnou povinnost neukládal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu